

Az idei télen félannyi fa sem jön Szegedre, mint tavaly.

— Értekezlet a szegedi szénellátás ügyében. —

A kereskedelmi miniszter rendelete értelmében városunkint szénbizottságokat kellett alakítani a szénellátás rendezése és a közönség ellátásának biztosítása miatt. A szegedi szénbizottság, amelynek megalakításáról elsőnek számolt be a *Délmagyarország*, szombaton délután tartotta meg első ülését dr. Somogyi Szilveszter polgármester elnöklésével. Az értekezlet lefolyásáról, a melyen részletes tárgyalás alá vették a miniszteri rendeletet, hogy a beendő intézkedéseket megállapíthassák, a következő tudósításunk számol be:

Dr. Somogyi Szilveszter polgármester közölte, hogy megalakította a szegedi szénbizottságot, amelynek tagjai: Balogh Károly, dr. Szalay József, Vártes Miksa, Rosenfeld Nándor, Milkó Henrik, Bach Jenő, Hausz Rezső Sándor, Szabó Gyula és Abraham Máttyás.

Vártes Miksa előadó ismerteti a kereskedelmi miniszter rendeletét, amely első sorban a szénhiányt összeírás útján való megállapításáról intézkedik. Az összeírást bejelentő lapok útján fogják foganatosítani s ezeket a lapokat záros határidőn belül mindenki kitölteni tartozik. Megjegyzi, a szegedi fakereskedők elhatározták, hogy minden kötésüket Szegedre hozzák. Föl kell hívni a kereskedőket, jelentsék be, mennyi fát kötöttek le s ebből fogják összeállítani a szükséges statisztikai adatokat. A rendelet kimondja azt is, hogy a szén lehetőleg fával kell pótolni.

Balogh Károly válaszol a kérdésre. A város 1500 vagon fa szállítására csinalt kötet, még januárban. Ebből eddig mindössze ötszáz vagon fát szállítottak be. A fakereskedők összes kötése mintegy 1200—1500 vagon. Szegedre jön tehát összesen 3000 vagon fa, ha mind beszállítják, holott

tavaly 6000 vagon jött be a városba. Az idén tehát fele sem lesz a tavalyi szűkössémenységnek.

Bach Jenő figyelmezteti a hatóságot, hogy a kötéseknek legfeljebb ha felét szállítják be. Nem lenne meális a számítás, ha minden kötet fölvennének. A vonalzárok és szállítási zavarok még 10 hónapig is késleltethetik a szállítást.

Vártes Miksa javaslatára kimondta a bizottság, fölírni a szénbizottsághoz, hogy a szegedi gázgyár kokszából a magánház-tartások mellett a szegedi kávéházak, vendéglők, intézetek, szállodák és egyéb nyilvános helyek szükségletét is elláthassák.

Októbertől kezdve meg fogják kötni a szénkereskedelem kezét. Ettől az időponttól kezdve csak azokat a szénmenységeket lehet beszállítani, amelyet a szénbizottság jóváhagy. Intézkedéseket tesznek az ellen is, hogy a Szegedre jött szén a vidékre ne mehessen Szegedről. Átiratban kéri a magyar államvasutakat, hogy Szegedről csak a szénbizottság engedélyével vehessék föl a szénszállmányokat.

Néhány adminisztratív ügy elintézése után ezzel az ülést véget érta.

Indítvány a földművelők szegedi nevelőintézetének fölállításáról.

(Saját tudósítónktól.) Somlyódy István táblabíró, törvényhatósági bizottsági tag a következő indítványt nyújtotta be a város-hoz:

Mondja ki a közgyűlés, hogy a szegedi magyar földművelők nevelőintézetét a hatóság és társadalom együttes feladatának nyilvánítja és annak sürgős megvalósításá-

ra a mai közgyűlésből egy bizottságot az-zal az utasítással küld ki, hogy a nevelőintézetet a hadiárvaik mielőbbi elhelyezése érdekében is sürgősen felállítsa és eljárásának eredményét mielőbb jelentse.

Indokolás:

Az alföld legnagyobb és legmagyarabb városában Szegeden a magyar földművelők gyermekeinek intézményes neveléséről kellő gondoskodás mincson.

Van nevelőintézetük a hazafias gondolkozású sváboknak, rácoknak, talán még az oláhoknak is, csak ép a magyarság kellős közepében, Magyarországon szívében minc gondoskodva arról, hogy az átlagnál tehetségesebb és az otthoni gondoskodásban ugy szolván feleslegesnek látszó harmadik, negyedik gyermekföldművelési, ipari és kereskedelmi kiképzése, akár ingyenesen, akár csökkélyebb díjazás mellett biztosítva legyen.

Nem volt titok a háboru előtt sem, hogy a magyar faj minden foglalkozási ágában megállja a helyét. A háboruban pedig megmutattuk, hogy a magyar földművelőből lett honvédnek szívósságban, bátorságban és halált lekicsinylő hősiességben a kerek világon mincson párja. Tehát nyilvánvaló, hogy a magyar földművelő családok megélhetését, magát a földművelés érdekét is akkor mozdítjuk elő a leghatásosabban, ha alkalmat adunk arra, hogy a földművesek gyermekei magukat nemcsak a földművelésben, hanem hajlamuk és tehetségük szerint, ipari és kereskedelmi szakokban is kiképezhessék és a magyarság cselekvő és kereső képességét magasabb értelmiségükkel fozkozzák, fajunk versenyképességét állandósítsák.

Ezt akarjuk elérni speciálisan földművesek részére létesítendő nevelőintézet által.

Hatóság és társadalom, ha együttesen akarja ez intézmény létesítését, akkor

Az asszony, meg a flucska.

Írta: Herczeg István.

A fekete asszony szép volt, fiatal és Margitnak hívták. A flucska gyenge, vézna barna senki. Azért egész éjjel együtt ültek a kávéházban és tették egymás mögé a fehér nagy dominó köveket, amelyeken bus fekete pontok tarkáltak nyugos összevisszaságban. A férfi valamelyik idegen asztalnál ült, rendszerint artista-társaságban, handa-bandázott, adta az urat és a mecenást, az asszonyának társaságát kerülte, meg aztán durva volt a nőhöz, mert ez nem szaladt utána.

Hajnal felé mindig intusabb lett a hangulat. A pincérek a gázlusteret kioltották, itt-ott villany kacérkodott csak a szürkülettel, fáradtak és őszinték, kimerültek és érzelgők lettek az emberek. A hosszú márvány asztal mellett a puha plüs diványon néha az asszony meg a flucska combja összeért kedves melegséggel és odadással, aztán következtek megint a celnélküli pillanatok, a dominó kövek elhibázott rakogatásai. Az asszony mindég észrevette a hibát és kacagott, felső ajakát felhuzta egészen az orráig és kilátszott ilyenkor kedves korálos foghúsa. A flucska pedig megremegett.

Szerette volna nagyon szerette volna az asszonyt, csak ugy tisztán, szüziesen, kicsikhez-illón. Szerette volna megfogni, forró, fehér kezét, simogatni hullámos hollőfekete ha-

ját, csókolni a homlokát, az arcát, gunyos ajakát, mindenét. Szeretett volna vele egygyé válni testben — lélekben, mindég csak mellette lenni, vele beszélni, hangjának zenéjét, sötét szemének mély tüztét élvezni. Szeretett volna vele együtt térni „haza”, bármilyen kis, rongyos zugba is.

Soha hangos szavakat nem beszélni, mindig csak suttogni, bugni. Szeretett volna az utcán hozzá simulni, másokat nem is ismeri, meg se látni, észre se venni. És hogy szerette volna, ha az asszony is ilyen szeretett volna lenni. Soha nem sirni, soha nem félni és egy asszonnyal örökké tisztán és megértve együtt élni!

Amint ezeket elgondolta ott az asztal mellett, az asszony közelségének melegében, felgyülemlett benne minden keserűség. Látta a férjet, aki tizenöt évvel idősebb volt asszonyánál, durva és közönséges. Szerette volna, ha felesége minden gondolatát ellessi, minden mondasában, szokásában és tetteiben majmolja. Szerette volna, ha a nő mindenkinek csak róla beszélt és őt dicsérte volna. Ha felesége egy érzéketlen fabáb lett volna és minden külső érintkezésben csak közös érdekük vezérelte volna. És ha az asszony viselkedéséből mindenki azt a konzekvenciát vonta volna le, hogy ez egy boldog, megelégedett házaspár, pedig hát férjem-uram nem is papushős.

És a flucska fürge, okos eszével azt is

megbírálta, hogy az asszony ennyire nem közönséges, nem hitvány. Az idealizmus lelkéből még nem halt ki teljesen és tudna még igazi szerelemmel szeretni, gondolatban meg-nemesedni, érzésben megtisztulni, könnyezni, ölelni, sirni, kacagni, csókolni. És el fogta a csöndes fluszkát távoli vágyak forradalma, mikor arra gondolt, hogy ez a két egymástól oly messze lévő egyén, nemsokára ismét, mint minden nap, együtt fog haza menni.

Ezt mindjárt, ötletszerűen megakarta mondani Margitnak, az asszonynak. Kiakarta fejteni előtte, hogy mily kis kaliberű gyöngy nő; nem mer és nem tud túllépni társadalmi bárgyuságokon. Fél a szóbeszédtől, a pletykák, hülyék és tartalmatlanok híreszteléseitől. És inkább megöregszik és tönkremegy, elpusztul egy ember oldala mellett, akit nem szeret és aki nem is érdemes arra, hogy szeressék. De a flucska ezt még se merte kimondani. Tisztába volt mindezzel, de csak sóhajtozott és másképp kezdte ugyanezeket. Abba maradt már a dominózás, egész világos reggel volt, az asszony fáradtan dőlt a karjára, a flucska pedig közelébe húzódott szeliden és más szavakkal mondta ugyanazokat:

— Látja Erössyné — nem merte leányneven szólítani az asszonyt, — én most még senki vagyok. Egy fiatal gyerek, akit maga semmiképp se akar komolyan venni. Bűnöm talán csak az, hogy még magánál is fiatalabb vagyok; ezt az egyet én is sajnálom. De a fia-